

İKTİDARLARA YÖN VEREN SABETAY – YAHUDİ ÇATIŞMASININ KISA BİR ANALİZİ

Harun ÖZDEMİR

Yakın tarihe ilişkin olayları açıklayan tarih modelleri üzerinde yeniden düşünmek gerek. Çünkü yakın tarih, bir anlamda “devam etmekte olan bir iktidar kadrosunun tarihi” gibi bir şeydir! Eğer bu doğru ise açıklayıcı tarih modelleri denen sunular, apaçık bir manipülasyondur! Resmi veya gayri resmi tarih, hiç fark etmez. Önümüze konan tarih modelleri, aslında birer iktidarı koruma veya elde etme ideolojilerinden başka bir şey değildir. Bilindiği gibi “tarih” dediğimiz zihinsel ve empirik uğraş, bu olmamalı.. Bunların dışında bir çaba olmalı.. Açıklamalı.. Belgeler sunmalı.. Taraflar gerçek yüzleri ile görülebilmeli..

Bilime inanan, safça inananlar için tehlike bir tane değil ki. Bir çok kaynaktan, her konuda, gün boyu inançları(!) pekiştirici, “Yeter!” dedirtecek kadar bilgi, inancısına sunuluyor.. İşte yakın tarih de böyle bir mabet.. Putları ve mumları bol bir mabet..

Dünyanın her yerinde olan; bizde de olur. Bunda şaşılacak bir şey yok. Osmanlı’da yenilgi ile biten her savaştan sonra galip devlete yakın bir paşa, nasıl sadrazam olmuşsa ve onunla uyumlu bir bürokrasi iktidara gelmişse... 62 bin İngiliz askeri silah kullanılmadan ülkeyi terk etmişse.. TC’nin uluslararası kuruluş sözleşmesi olan Lozan Antlaşması da kendi iktidarını ve bürokrasisini yaratmıştır. Bunda şaşılacak ne olabilir?

II. Lozan görüşmeleri sonunda İsmet İnönü antlaşmayı imzalayıp Ankara’ya döndüğünde, tren garınının ikinci katında bir yemek verilir. Bu yemeğe Milli Mücadelenin önde gelen tüm paşaları çağırılır.. Yeni durumun değerlendirmesi yapılır.. Akşamın yoğun gündeminin bir yerinde İsmet İnönü, Kazım Karabekir’e “Biz bu ülkeyi artık namuslu insanlarla yönetemeyiz. Bize namussuz lazım!” der.

İsmet İnönü, ne dediğinin farkındadır ve yeni dönemi özetleyecek daha iyi bir cümle de bulamamıştır. Birbirlerinin karakterlerini iyi bilen iki kişi arasındaki bu diyalog, aslında yakın tarihin iktidar kadrosunun iki dost açısından anlaşılabilir en açık tanımıdır.

Osmanlı Devleti’nde azınlıklar, zaman zaman kendi aralarında ilginç iktidar kavgaları yapmışlar. Müslümanların başarılı olamadıkları veya ilgi göstermedikleri alanlarda, siyasi ve ekonomik koşulların gereği Yahudi, Rum ve Ermeni cemaatlerine önemli görevler verilmiştir. Bu da doğal olarak azınlıklar arasında kıskançlıklara ve paylaşılamayan iktidar kavgalarına neden olmuştur.

Sabetaycılar yada İslamsız Türkler:

1660'larda Yahudilerden kopan Sabetaycılar, Müslüman olmayı seçerek azınlıklar arası iktidar yarışının dışında kalmışlardır. Bu cemaat, 1660'lardan 1909'a kadar cemaat olarak önemli denebilecek bir fırsat yakalayamamışlardır.

Uluslar arası iktidar odaklarının kadro çalışması denebilecek nitelikteki “Mason Locası” örgütlenmesinde Sabetaycılar da yer almıştır. İlk denemeleri İstanbul’da yapılan Mason Locası kurma ve geliştirme faaliyetleri, II.Abdülhamid iktidarının yoğun takibi sonunda başarısız olmuştur. İstanbul’da zaman kaybedenler, bir süre sonra çalışmalarını Selanik’e kaydırmışlar ve kısa sürede amaçlarına ulaşmışlardır.

Şehzadelerden şeyhülislamlara, ulemeden, ümeraya, medreseden matbuata... Yahudisi, Rumu, Ermenisi, Marunisi, Batıcısı, Milliyetçisi, İslamcısı, Arnavutçusu, Arapçısı, Kürtçüsü, Türkçüsü... herkes mason locasına alınmıştır, Sabetaycılar da. Enderun kapanalı yıllar olmuştur; yeni Enderun ise artık Loca’dır. Mason Locaları hızlı gelişmesini ve Loca’da kurulan İttihat ve Terakki Partisi başarılarını belli ölçüde Sabetaycılara borçludur.

Rumlar ve Ermeniler:

1820’de yoğunlaşan Mora ayaklanması 1826’da Yunan Devleti’nin kuruluşu ile sonuçlanır. Bu da doğal olarak Rumların Osmanlı Devleti’nde prestijlerini sarsar. Bu gelişme Ermenilere ve Yahudilere yarar, onlar da bunu değerlendirirler.

Berlin Antlaşması ile ciddiyet kazanan Ermeni sorunu da Ermenilerin prestijini sarsar. Bu gelişme doğal olarak Yahudileri öne çıkarır. Her ne kadar Rumlar ve Ermeniler hepten dışlanmasalar da sıralarını Yahudilere kaptırırlar.

Yunanlılar, bir devlet kurarlar, fakat ekonomik olarak da iflas ederler. “Devlet olduk” sevinci fazla sürmez, Yunanistan’a coşku ile giden Rumlar, bir süre sonra iş bulmak için Osmanlı Devleti’ne kitleler halinde geri dönmeye başlarlar. Aydın, İzmir, Ayvalık ilk sığınılan yerlerdir. Göçün arkası kesilmez, Rum işçilerin sayısı o kadar artar ki, Müslümanlar işsiz kalır. Bu kez de Müslümanlar iş bulmak için Ege’nin kırsalına ve Anadolu’nun içlerine doğru göçmeye başlarlar. Geçici işçi olarak gelen Rumlar yerleşmeye başlarlar. Ege kıyılarındaki hızlı Rum nüfus artışı devam eder ve sayı 1,5 milyonu bulur. 1897’de Osmanlı-Yunan Savaşı başladığında da Ege’de yaşayan Rumların bir kısmı, Yunanistan’a geçer ve orduda görev alır. Bu savaş Rumları, turmanan Ermeni terörü de Ermenileri iyice gözden düşürür. II.Abdülhamid tahttan indirilene kadar belli ölçüde sistem içindeki varlıklarını koruyan Rum ve Ermeniler, İttihat ve Terakki iktidarında tamamen dışlanırlar.

Rum ve Ermeni ayaklanmaları, Osmanlı Devleti’nin başlatmadığı ama mücadele etmek zorunda kaldığı sorunlardır. Genel olarak Rumların ve Ermenilerin yabancılar tarafından kışkırtıldığı bilinir ama yabancıların kimler olduğu pek merak edilmez. İngilizler, Ruslar, Fransızlar, Amerikalılar... denir, detayına bakılmaz. Oysa bu devletlerde de iktidarlar çok parçalıdır ve her bir parça Ermeni ve Rum sorunları ile farklı açılardan ilgilenmişlerdir.

Rum ve Ermeni sorunu bugün bile kimler tarafından kollandığı sorgulanmamaktadır. Türkiye’nin dış politikada alçak sürüdüğü günlerde fazla bir varlık gösteremediği bir gerçektir. Bununla beraber Türkiye’yi dünyaya pazarlayan ve ülkenin rantını hanesine ciro eden odak da tektir ve bu da ayrı bir gerçektir.

II.Abdülhamid’i devirmek için bir süreliğine Mason Localarında ve İttihat ve Terakki Cemiyeti’nde bir araya gelen Rum, Ermeni, Yahudi, Sabetaycı, Arnavut, Arap, Kürt, Türk... üyeler II.Abdülhamid devrildikten kısa süre sonra birbirlerinden hızla uzaklaşırlar. Herkes kendi yoluna gider..

Bir iki Hıristiyan Arabın Arapçılığı, Arapları Osmanlı Devleti’ne isyan ettirmeye yetmez. İttihat ve Terakki Cemiyeti iktidara gelince bir dizi karar alır: Şerif Hüseyin İstanbul’da gözetim altında yaşarken sanki isyan etsin diye Arabistan’a gönderilir. Bu da yetmez, Arap paşalar görevlerinden alınır ve işe yaramaz hale getirilir. Arapça okullar kapatılmaya başlar... Cemal Paşa despotizmi ise bunların tuzu biberi olur.

Arapları Osmanlı Devleti'ne isyan ettirmek için İngiliz altınlarının yeterli olmayacağı bilinmektedir. İngilizler bu uğurda çok altın harcamışlar ama başarılı olamamışlardır. Çünkü isyanı kıskırtacak içerideki manivela bulunamamıştır. Sonunda o da bulunur ve Araplar yoldan çıkarılır.

Rumlar ve Ermeniler Balkan, Araplar ve Arnavutlar da Birinci Dünya Savaşı yıllarında devre dışı kalırlar. Geriye savaşta asker, barışta çiftçi Müslümanlar, Yahudiler ve İslamsız Türkler kalır.

Milli Mücadele öncesinde İstanbul ve Anadolu işgal edilince hanedan, ulema, umera, medrese, bir kısım matbuat, Batıcı, İslamcı, Milliyetçi önderler Loca günlerini sorgularlar ama bir çok şey için zaman geçmiştir, yapılacak fazla bir şey de yoktur.

Yahudiler ve Sabetaycılar:

İşgal ve Milli Mücadele günlerinde geleceğin belirsizliğine bakarak, açıktan "tarafsız" kalmayı, gizliden de Osmanlı Devleti lehine diplomatik faaliyetler yürütmeyi tercih ederler. O günlerde Yahudi Cemaatinin lideri olan Baş Haham Hayim Nahum Efendi, Vahdettin'in verdiği özel görev gereği, ABD ve Avrupa'da önemli ve sonuç alıcı diplomatik girişimlerde bulunur. Öyle ki, Hayim Nahum Efendi için, Lozan'ı oluşturan koşulların en etkin diplomatı bile denebilir.

Sabetaycılara gelince.. 1774'te Küçük Kaynarca antlaşma görüşmelerinde dile gelen "Hasta adam" tanımlaması, 1876'dan sonra "ölmekte olan adam"a dönüşür... Dünya kamuoyu, Osmanlı Devleti'nin hızla Anadolu merkezli ulusal bir devlete doğru gittiğini tartışmaktadır. Yeni devletin yönetim modeli, ideolojisi, sınırları, ekonomi politikası, dinlere bakışı... genel olarak belirlemeye başlamıştır. Bu nedenle Sabetaycılar Osmanlı Devleti'nin geleceğini iyi görmezler. Bu ortamdan çıkış yolu ararlar. Sonunda Batı tipi okulların önemini keşfederler ve açtıkları okullarda cemaati hızla eğitmeye başlarlar. Böylece Sabetaycılar yeni kuşakları Batı'daki gelişmeleri izleyebilecek şekilde eğiterek Osmanlı Devleti'nin geleceğine yatırım yaparlar.

Mason Localarının özellikle İtalya ve Fransa'daki Meşriki Azamlık arşivlerine bakıldığında, Loca üstatlarının ve Sefirliklerin de yakından izlediği Sabetaycılar, İttihatçılarla başlayan yükselişlerini Lozan'da iyi bir noktaya getirirler ve Antlaşmanın yürütücü kadrosu olmayı başarırlar.

Bu noktaya dikkat etmeyenler Sabetaycıların Türkiye Cumhuriyeti'nde elde ettikleri ayrıcalığı kavrayamadıkları gibi Milli Mücadelenin ünlü paşaları arasındaki anlaşmazlıklara da bir anlam veremezler..

Sayıları 1,5 milyonu geçen Yunanlı Rum, Yunanistan'ın önce İzmir'i sonra da Ege'yi işgal ettiği yıllarda işgal kuvvetlerine verdikleri destekten utanarak ve akibetinden da korkarak Türkiye'den kaçır gibi giderler. İşinde gücünde olan, kötülük yapmadığını düşünen az sayıdaki Rum ise Türkiye'de kalırlar.

Mübadele konusu Lozan Antlaşması'nda yer alınca, 1924'te Anadolu'dan önemli bir Hıristiyan nüfus Yunanistan'a gönderildi. Gönderilenler arasında çoğunluğu Müslüman Türklerden önce Orta Anadolu'ya yerleşmiş, Ortodoks Hıristiyanlığı seçmiş, Türkçe konuşan Türklerdir.

Yunanlılar ilk günden beri Türk Ortodoks Hıristiyanlar ile işbirliği yapmak istemişler ama başarılı olamamışlardır. Çok önemli teklifler sunmalarına rağmen Türk Ortodoksları ikna edememişlerdir. İşte Yunanlıların Eskişehir'e kadar geldikleri günlerde Yunanlıların önemli tekliflerini red eden Türk Ortodoksların 72 metropolü 1921'de Kayseri'de bir araya gelerek kongre düzenlemişler ve oy birliği ile Milli

Mücadeleyi destekleme kararı almışlardır. Nutuk'ta övgü ile anılan Papa Eftim de, hem cemaatin hem de kongrenin liderlik yapmıştır...

II.Lozan görüşmelerinde mübadeleyi ilk teklif eden, Dr. Rıza Nur'dur. Görüşmeler sırasında Türkiye'nin her tezine itiraz eden Lord Curzon, ilginç bir şekilde bu teklifi hemen kabul eder ve Türkiye ile Yunanistan arasında mübadele konusu karara bağlanır. Kısa süre sonra da Rumlar trenlere bindirilerek Yunanistan'a gönderilmeye başlanır. Türk Ortodokslar, Milli Mücadeleyi destekledikleri için Yunanistan'a gittiklerinde başlarına nelerin geleceğinden emindirler; bu nedenle de gitmek istemezler. Yalvarırlar, yakarırlar, fakat sonuç alamazlar. Aldıkları cevap çok açıktır: "Müslüman değilsiniz!"

Mustafa Kemal'e başvururlar, araya girer ve sadece Papa Eftim ve ailesi için ayaküstü istisnai bir kanun çıkarılır ve 60-70 kişi kurtarılır. Mübadele ile Ankara, Yozgat, Kayseri, Niğde, Konya, Nevşehir, Eskişehir... gibi illerden yaklaşık 100 – 120 bin kişi Yunanistan'a gönderilir.

Mübadeleye kadar TC sınırları içinde 6.500 civarında Sabetaycı yaşadığı kayıtlardan anlaşılmaktadır. Mübadele ile ne kadar Sabetaycının geldiği ise tam olarak bilinmemektedir. 20.000 ile 100 bin arası farklı sayılar ileri sürülmektedir.

Lozan Antlaşması'nda yer alan İstanbul dışındaki Hıristiyanların mübadelesi maddesi, bir yandan Anadolu'yu Müslümanlaştırırken, diğer yandan da iyi eğitilmiş ve Sabetaycılar ile rekabet edebilecek Hıristiyanları da önce Anadolu'dan sonraki yıllarda da İstanbul'dan ayıklamıştır.

Türkçe konuşan Türk Ortodokslar gönderildikten hemen sonra Yahudi düşmanlığı başlar. Lozan'da Türkiye Cumhuriyeti'nin yönetiminde söz sahibi olanlar, ileride kendilerine rakip olacaklarından emin oldukları Yahudilerden kurtulmaya çalışırlar. Buna kalkışmalarında yurt dışı kaynakların etkili olduğunu ileri sürenler de vardır. Türkiyeli Yahudiler gelişmelere hazırlıksız yakalanırlar.

Yahudi düşmanlığı kampanyasını gazete ve dergiler başlatır, halk kışkırtılır, gençler sokağa dökülür, Yahudiler sokağa çıkamaz hale getirilir, arkasından yasalar çıkarılır, Yahudiler Türkçe bilmedikleri için tüm meslek odalarındaki yöneticiliklerini kaybederler. Bir süre sonra da mesleklerini icra edemez duruma gelirler. Çünkü yeni yasa çıkmıştır ve Yahudiler Türk değildir! Yerlerini ise ne tesadüf ki, Türk isimli Sabetaycılar alır...

Çok iyi sabretmesini bilen Yahudiler, bunların geçici olduğunu düşünürler, geçmesini beklerler, sabrederler... Geçmez. Hüseyin Cahit Yalçın, Yaşar Nabi Nayır, Yunus Nadi, Doğan Nadi, Nadir Nadi, Yusuf Ziya Ortaç, Celal Nuri İleri, Orhan Seyfi Orhon, Ahmet Emin Yalman... gibi yayın dünyasının önde gelen Sabetaycı ve Karaimci isimleri devlet desteği ile çıkardıkları gazete ve dergilerinde "Vatandaş, Türkçe Konuş!" kampanyaları ile İstanbul, Bursa, Edirne ve İzmir'i Yahudilere ve Türkçe bilmeyen Levantenlere dar ederler. Hakimiyeti Milliye-Ulus, Vakit- Kurun, Cumhuriyet, Tan, Yeni Asır, Son Posta, İkdam, Zaman, Haber Akşam Postası, Açık Söz, Yeni Sabah, Edirne Milli Gazete... Ülkü, Orhun, İnkılap dergileri... Gazetelerin özellikle çok satılan pazar günkü sayılarının en sık işlenen konusu Yahudi aleyhtarı yazılardır.

Yahudiler sonunda Türkçe de öğrenirler, fakat aleyhte kampanya devam eder. Bu defa da "Müslüman değilsiniz!" derler. Gazetelerin karikatür ve mizah köşelerini, çoğunlukla yobaz görüntülü mürteci Müslüman tipler ile zengin olma hırsıyla hareket eden cimri ve sömürücü Yahudi tipler işgal eder. Karagöz, Karikatür ve Akbaba gibi mizah dergilerinin en önemli konusu karikatürize edilmiş Yahudi tipleridir.

Bu dönemde başka şeyler de olur. 1926'da Bursa'da Hıristiyan okulunda okuyan 4 Müslüman kızın Hıristiyanlaştırıldığı haberi Sabeyatçı Hüseyin Cahit Yalçın

tarafından kamuoyuna duyurulur. Olaya tepki büyük olur, bütün Sabetaycı basın Müslümanların Hıristiyanlaştırıldığından bahsederler. Halk şaşkındır. Olanlara inanmamaktadır. Mustafa Kemal bu olayı gerekçe göstererek yüzlerce azınlık okulunu kapatır. Çünkü bu okullar, Lozan'a göre ancak misyonerlik faaliyeti göstermeme... koşulu ile faaliyet gösterebilmektedirler. Sınırı aşmışlardır ve yasa çiğnenmiştir. Yüzlerce Hıristiyan Okulu kapatılır. Aradan birkaç ay geçer. Gazetelerde küçük bir haber yayınlanır. Hıristiyan yapılmış kızlar tekrar Müslüman olmuşlardır! Okuyabilenler derin bir nefes alır, rahatlar...

Yahudilere dönük aleyhte yayın kampanyası hız kesmeden devam eder. Köşeye sıkıştırılan Yahudiler, heyetler oluştururlar Ankara'da hükümet düzeyinde görüşmeler yaparlar, sonuç alamazlar. Abraham Galanti gibi hükümet ve Mustafa Kemal katında prestijli kişilerin başkanlık yaptığı heyetler de devreye girer ama sonuç değişmez.

Yahudi cemaatinin önde gelenleri sonunda ABD'deki Siyon liderlerinden yardım isterler, baskıların durmasını isterler. Siyon temsilcileri gelir, Cemaatin önde gelenleri ile görüşür. Cemaati yatıştırmaya çalışır. Çünkü yakında İsrail Devleti kurulacaktır, Türkiye bu devleti tanıma sözü vermiştir, sabır dilerler ve ayrılırlar...

Yahudi aleyhtarı kampanya devam eder. Tek çare vardır, ya oluşmakta olan İsrail'e göç etmek, yada kalıp her şeye sabretmektir. Her ikisini tercih edenler de olur.

Tescilli Sabetaycıların yürüttüğü Yahudi aleyhtarlığı kampanyası haddi aşar. Trendeki bilet satıcısı, lokantadaki garson, tezgahında domates satan pazarcı, dişçi, doktor, avukat, şirket sahibi... Yahudiler işlerinden olurlar. Türkçe öğrenirler, yine olmaz. Ankara'ya defalarca heyetler gider, bağışlar yapılır, hatta THK'na uçak alınır, bir türlü olumlu sonuç elde edilemez. Durum Yahudiler için dayanılır gibi değildir. Bunlar olup biterken, dünyanın her yerinden İsrail'e Yahudi nüfusu taşınır, Türkiye'den de yaklaşık 80-90 bin Yahudi İsrail'e göç eder.

Mustafa Kemal, ileri boyutlara varan Yahudi düşmanlığından rahatsız olmaz. Nedense Yahudiler de Mustafa Kemal'den şikayetçi olmazlar. Yönetimde herkesin ortak hedefi başbakan İsmet İnönü'dür.

Hitler'in antisemitik kampanyaları dünya basınında ayyuka çıktığı bir dönemde bile nedense Türkiye'de olup bitenler görülmez.

Konuşanlar resmen konuşmakta veya durumdan vazife çıkarmaktadır. Örneğin Şevket Süreyya Aydemir, resmen konuşmaktadır, Sanayi Bakanlığı'nda Sanayi Tetkik Reisi'dir. Şikayetlere "Türkçe bilmiyorsunuz!" türünden yanıtlar verir.

İlginçtir, 600 yıl Osmanlı Devleti'nde birçok ırk ve din bir arada, dilinde ve dininde en ufak bir değişiklik yapmadan yaşamıştır. Nasıl olmuşsa Türkçe öğrenme ihtiyacı da duymamışlardır. Kimse rahatsız değildir. Daha ilginç, Türkçe bilmemeleri Yahudilerin, Rumların, Ermenilerin ve Levantenlerin ticaretine bir zarar da vermemiştir...

Gün gelmiş, birileri akletmiş, bu insanlara neden Türkçe öğrenmediklerini sormuş, bilmedikleri için de sistemden dışlamıştır! Madem Türkçesizlik mala zarar, demişler, öğrenmişler, fakat Şevket Süreyya Aydemir'i tatmin edememişlerdir. Aydemir biraz kendi, biraz devlet, biraz da millet(!) adına "Tamam, Türkçe öğrendiniz ama Müslüman değilsiniz!" derken gayet rahattır. Görüşmeye gelenler "Vergi verdiklerini, zaman zaman THK'na, Kızılay'a bağışlar yaptıklarını, başka sorumluluklar da üstlenebileceklerini..." dile getirirler, fakat sonuç değişmez. Çünkü Aydemir sadece yakın tarihle ilgilenmemektedir, bilgisi "Aldıklarımızı, 400 yıldır sizin adınıza yaptığımız askerliğe sayın" demeye yetecek kadar derindir!

II.Dünya Savaşı başladığında ise iş çığırından çıkar. Asker olabilecek yaştaki İstanbullu Rumlar ve Ermenilerle beraber Yahudiler de Aşkale, Eskişehir, Konya... gibi yerlerdeki çalışma kamplarına gönderilirler. Yol inşaatlarında çalışırlar, kar yağdığında da yolları süpürürler...

Çılgınlık devam eder. Varlık Vergisi çıkarılır, rakamlar çok yüksektir, ödeyemeyenler vergi borçlarını ödemek için çalışma kamplara gönderilirler. Fakat bu arada İnönü, ilginç bir adım daha atar, varlık vergisini kardeşine, hatta kendisine bile uygular. Bundan Sabetaycılar da payına düşeni alır.

II.Dünya Savaşı hazırlıkları vergi gelirleri finanse edilmeye çalışılır. Doğal olarak vergiler yüksektir. Varlık vergisi ise çok çok yüksektir. Ama Yahudi, Rum ve Ermenilere takdir edilen vergiler kadar da yüksek değildir. Ayrıca vergi borcunu ödeyemeyen Müslüman ve Sabetaycılar çalışma kamplarına da gönderilmezler. Buna rağmen Sabetaycılar vergiye tabi olmakta hoşlanmazlar ve duruma içerlerler...

Halka gelince... Büyük çoğunluğu köyde tarım ve hayvancılıkla yoksulluğu yenmeye çalışır. Gençler askerdir. Bu tür olayları ancak İstanbul, Bursa, Edirne, İzmir ve Ankara'da yaşayanlar görebilir. Çoğunluk gelişmelerden habersizdir. Türkiye'de çok şey olmaktadır. Fakat analiz yoktur. İdeolojik bir sessizlik vardır. Halkın dikkati ise ezanın neden Arapça okunmadığı üzerinde yoğunlaşmıştır. Kimsenin sanayileşme, iç ve dış ticaret, meslek odaları, bankalar, krediler, üniversiteler, basın, sinema, tiyatro, müzik... gibi bir sorunu yoktur. Çünkü halkın bir köyden diğerine gidecek parası yoktur.

1924'ten 1943'e kadar İslamcılar pasifize edilir. Ama İslam Dini faaliyetleri devletin güvencesi altına alınır. Vakıflar etkisizleştirilir, medreseler, tekke ve zaviyeler kapatılır. Müslüman vatandaşa ise nüfusu artırmak için bol çocuk yapma görevi verilir.

Bu arada Hilafet, Osmanlı Hanedanından alınır, Cumhuriyet'e ve hükümete devredilir. Hiçbir İslam ülkesinde örneği olmayan İmam Hatip Okulları ve İlahiyat Fakültesi modeli oluşturulur, faaliyete geçirilir, birkaç yıl sonra da yasal statüsü korunarak eğitim ve öğretimlerine bir süreliğine ara verilir. Tekke ve zaviyeler kapatıldığı için Alevilik yasal statüsünü kaybeder. Bununla beraber Diyanet İşleri Teşkilatı'nın Sünni, Maturidi ve Hanefiliğe göre dini hizmet vermesi yasal güvence altına alınır. Mehmet Akif Ersoy'a Kur'an Meali, bitiremeyince Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır'a Kur'an Meali ve Tefsiri, Babanzâde Ahmed Naim'e, ölünce Kamil Miras'a Sahih-i Buhari'nin çeviri ve yorumlanması kanunla yine Sünni, Maturidi ve Hanefi İslam yorumuna göre yazdırılır. Başka şeyler de yapılır, fakat halk bunlardan çok; ezanın neden Arapça okunmadığına anlam veremez. Bu arada Mustafa Kemal'in İslam ülkelerinde Batılı sömürgeci güçlere karşı İslamcı muhalefet hareketlerini desteklemesi de gözlerden kaçır.

Türkçülere gelince.. Türkçülük Osmanlı'da iki kaynağa dayanır: Biri Rusya sınırları içinde veya Rusya'nın tehdidinde olan Türkçülüktür. Musa Carullah Bigi, Şihabeddin Mercani, Hüseyin Feyzhani, Abdullah Tukay, Hüseyinof kardeşler, G.İbragimov, Ahundzade Mirza Feth Ali, İsmail Gaspıralı, Hüseyinzade Ali Turan, Ayaz İshaki, Mehmet Emin Resulzade, Sadri Maksudi, Fatih Kerimov, İlyas Alkyin, Cafer Seydahmet, İbrahim Ahmedov, Hasan Ata Gaveşi, Ahmet Ağaoğlu, Zeki Velidi Togan, Yusuf Akçura...gibi kişiler bu ekolün en ünlü düşünce ve aksiyon adamlarıdır. Kuzey - Şimal Türkçüleri diyebileceğimiz bu kişiler genel olarak "İslamcı Türkçüler"dir. Ziya Gökalp ve Fuat Köprülü ekolu bu kaynağın fikirlerine çok yakındırlar ve Mustafa Kemal'i belli ölçüde de etkilemişlerdir.

Türkçülüğün diğer kaynağı ise Müslümanlığı kabul edip Osmanlı Devleti'nde görev alan Mustafa Cemaleddin Paşa gibi Polonya - Macaristan milliyetçileri ve onların devamı denebilecek Selanik merkezli "İslamsız Türkçüler"dir. Selanik'li olmasalar da Selanik'te oluşan ekolü benimseyenlerin büyük çoğunluğu aynı zamanda Sabetaycı

veya Karaimcidir. Halide Edip Adivar, Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Falih Rıfki Atay, Hamdullah Suphi Tanrıöver, Reşat Nuri Güntekin, Orhan Seyfi Orhon, Yusuf Ziya Ortaç, Tekin Alp, Vala Nurettin, Yaşar Nabi Nayır, Hüseyin Cahit Yalçın, Faruk Nafiz Çamlıbel, Burhan Belge, Ahmet Emin Yalman, Yunus Nadi, Doğan Nadi...bu akımın etkili temsilcileridir. "İslamsız Türkçüğü" savunan düşünce ve aksiyon adamları ellerindeki yayın gücü ile daha etkili bir kamuoyu oluşturabilmişlerdir.

Mustafa Kemal, Hüseyinzade Ali, Ziya Gökalp, Fuat Köprülü, Yusuf Akçura gibi Türkçülerin çalışmalarından etkilenecek İran ve Afganistan üzerinden SSCB sınırlarında kalan Türki Cumhuriyetlere uzun süre mesaj yüklü yayınlar ileterek Türkçülük idealinin yakın takipçisi olduğunu kanıtlamıştır. Türk Dili ve Türk Tarihi araştırmalarına verdiği desteklerle ise çığır açmıştır.

Kısaca özetlendiğinde gayri Müslimler; ekonomik, sosyal ve siyasal faaliyetlerden hızla tasfiye edilirken, İslamcılar ve Türkçüler de devlet yönetiminden uzaklaştırılmışlar veya oldukça etkisiz hale getirilmişlerdir. Ortaya çıkan boşluğu ise büyük ölçüde Lozan'ın yürütücü kadroları olan Sabetaycılar veya onlarla uyumlu kişiler doldurmuştur.

Almanların 1943'de SSCB'ye yenilmesi dünyada bir çok şeyi değiştirdiği gibi Türkiye'yi de derinden etkilemiştir. Sabetaycılar, o tarihe kadar yaptıkları Yahudi düşmanlığını hemen bırakmışlar ve çalışma kamplarındaki Rum, Ermeni ve Yahudileri evlerine göndermişlerdir.

1943'e kadar yayın dünyasında yok denecek kadar etkisiz olan İslamcılarının gündeminde yer almayan Yahudi düşmanlığı, Almanların yenilmesinden sonra çok hızlı bir şekilde İslamcılarının gündemine girmiştir. Yahudi düşmanlığının İslamcılara ihalesinde iki isim çok önemlidir: Biri, kimliği karanlık Cevat Rifat Atilhan, diğeri ise eski Teşkilatı Mahsusa üyesi Eşref Edip'tir.

Eşref Edip, Sıratı Müstakim'i yeniden çıkarır ve bu dergi aracılığı ile Filistin sorunu üzerinden İslamcılarının gündemini belirlemeye çalışır. Cevat Rifat Atilhan ise o güne kadarki çevresini ihmal eder, İslamcı çevrelere takılmaya başlar. Anlattıkları çok ilginçtir.. Yahudilerle mutlaka mücadele edilmelidir.. Masonlar da tehlikelidir.. Onlarla da mücadele edilmelidir..

İslam'ı ve İslamcılığı klasik ilimlerle açıklayan, içtihatla çağı yakalamaya çalışan, geniş katılımlı, her dini, ırkı ve kültürü bir arada yönetmeyi siyasal geleneklerinin ana unsuru olarak gören eski İslamcılar, yeni konseptte ilgi göstermezler. Ama Türkiye büyümüştür, 20 yılda yeni bir kuşak yetişmiştir, yeni kuşaklar Arapça İslam klasiklerini okuyamamaktadır ve bilgileri de kulaktan dolmadır..

Yeni konsept ilimlikten uzaktır; Müslüman halk arasından devşirilen birkaç İslamcının gündemi "düşmanlık" üzerine kurulmuştur. Malzeme de boldur. İslam tarihinden çok; ABD, Avrupa, Ortadoğu, yakın Osmanlı... konu edinilir.. Yahudiler, Masonlar çok tehlikelidir... İknada zorluk çekilmez.. Nedense bu konularla İslamcılar ilgilendirilir; diğerlerine ise gülünç gelir, çünkü analizler sığ ve bilimsellikten uzaktır. Halkın çoğunluğuna gelince, yeni durumu anlamaktan uzaktır. Ama ateşli konuşmacıları da sever.

II. Dünya Savaşını ABD ve Musevi Lobisinin kazanacağı anlaşılmıştır. Dünyaya uyum sağlanacaktır ve ülkede roller yeniden dağıtılacaktır. Türkiye'yi yöneten dar kadro, yeni döneme telaşlı girer; çünkü yanlış ata oynanmıştır ve mesafeli Hitler hayranı oldukları gün gibi açıktır.

Dünyada yeni bir düzen kurulmaktadır. Türkiye'ye de demokrasi yolu görünür. İlk deneme 1946'da yapılır. Statiko demokrasiden önce "kazanmayı" öğrenmiştir, seçim yapılır, sonuç değişmez. Fakat halkın tepkisi artmaktadır. Yasal dayanağı olmayan bir

hürriyet yaşanır. Basına anormal bir özgürlük verilir, bunun da yasal dayanağı yoktur. Milli Şef bu özgürlüğü çoğunlukla Mustafa Kemal aleyhine kullanır. Çok geçmez, Milli Şef de payına düşeni alır.

İrtica azıtmıştır! Fakat gören yoktur. İnönü, ünlü medreseli ve ilahiyat profesörü Şemseddin Günaltay'ı başbakan yapar. Cumhuriyet, tarihinin en özgür 1,5 yılını yaşar. İmam Hatip Okulları ve İlahiyat Fakültesi, "halkın ilgisi" gerekçe gösterilerek tekrar faal hale getirilir. Bu süre içinde gazete ve dergilerde yazılanlar yenilir yutulur cinsten değildir. Birçok kişi hatıralarını 1943'ten hemen sonra yazar ve bir bir yayımlar.

Koşullar değişmiştir, ideolojik sessizlik de bitecektir:

-1943'e kadar ihmal edilen İslamcılar, Almanya'nın SSCB'ye yenilmesinden sonra aranır sorulur olurlar.. Önce Sıratı Müstakim, sonra başka dergiler yayına başlar.. Yahudilerin tehlikeli ve baş düşman oldukları yönündeki yayınlar artık İslamcı yayın organlarının konusudur. Sabetaycı basın ise eskiden verilen zararların ödenmesini yazmaktadır!.. Çünkü;

-Yanlışa ata oynanmıştır. Gelecekte neler yapılmalıdır, sorusu yoğun bir şekilde tartışılır. Yahudi düşmanlığı, İslamcılara ihale edilir. Böylece İslamcılık, üstlendiği görev gereği sisteme uçlarda tutunur.

-Musevi Lobisi savaşı kazanacağına göre, olası İsrail Devleti kurulacaktır. Batı'nın bölgede ikinci bir karakolunun oluşması, Sabetaycıları dünya sisteminde ikinci plana itecektir. O zaman İsrail düşmanlığı yapılmalıdır. Kendileri ve resmen yapılamayacağına göre bu da İslamcılara havale edilir.

-Ziya Paşa, Namık Kemal ve Ali Suavi'den beri İslamcılar laiklik, demokrasi, liberalizm, insan hakları, hukuk devleti, parlamenter sistem, eşitlik, adalet, hürriyet, kadın hakları... gibi Batı'nın yükselen değerlerini tartıştılar ve İslam kaynaklarına göre kabul edebileceği değerler olduğunu yazılı ve sözlü olarak dile getirdiler. İslamcılar Yahudi, Mason ve İsrail Devleti düşmanlığı koşulu ile sistemin ucuna konuşlandırılırken, ileride güçlenip sistemin "merkezine" yerleşmesinler diye de "laiklik, demokrasi, liberalizm, insan hakları, hukuk devleti, parlamenter sistem, eşitlik, adalet, hürriyet, kadın hakları..." kavramlarına muhalif yapıldılar veya bu kavramlara muhalefet edenleri popüler yaptılar.

-Osmanlı'da yetişmiş, oldukça bilgili ve birikimli İslamcılar, yaşlılık yıllarında bu tür yönlendirmeye kapılmazlar. Ama sistem, hiç de ehil olmayan kimi aktörleri üretmekte geç kalmaz.. Kervan yürütüldü.

Türkiye'nin dış politikası da değişir. Çünkü savaşın galipleri bunu istemektedir. Çok geçmez, 1947'de İsrail Devleti kurulur. Sabetaycılar, Türkiye'nin yeni dünya düzeni içindeki yeni konumuna uygun bir Türkiye dizaynı yapmakta gecikmezler. Türkiye savaşın son günlerinde, savaş bitti dendiği günlerde, Almanya'ya savaş açar, ABD ile Eğitim ve Marshall Yardımı anlaşmaları yapar, İsrail Devleti'ni tanır, askeri yardımlar kabul edilir, NATO'ya başvurur... gibi ABD'nin ön koşulları 1945-1950 arası kabul edilir. 1950'ye geldiğinde İslamcılar sistemin varoşlarına konuşlandırılmışlardır.. Halk ise köyde sıkılmaya başlamıştır.

Komünizm Mustafa Kemal döneminde de zaman zaman gündeme gelir. İlk komünistlerin çoğu Sabetaycıdır. Osmanlı dönemi azınlıklarından hidayete erenlerin torunlarının bir kısmı, Cumhuriyetin ilk döneminde solcu, komünist olurlar. Böylece İslamiyet'ten arındırılmış "İslamsız batıcılar" arasından solculuk akımı filiz verir.

Savaş sonrasında yeni gelişmeler olur.. Sabetaycı kadro dardır, her gelişmeye aktör yetiştiremez. Dolayısı ile Anadolu'dan İstanbul'a gelenler arasından sola adam

devşirilir. Cefayı da adam akıllı bunlar çeker. Böylece İslam'dan arındırılmış batılılaşma, sol kimlik içerisinde "modernleşme"ye başlar.

Yeni gelişmelerden Türk milliyetçileri de payına düşeni alır.. Ziya Gökalp kuşağı ve devamı olan Yusuf Akçura, Fuat Köprülü, Nureddin Topçu, Mümtaz Turhan, Osman Turan... gibi şahsiyetler arka plana düşerken İslamsız Türkçüler daha önemli hale gelir. Yeni dönemde komünizm düşmanlığı ise İslamcı Türkçülere pay edilir..

Klasiklerinden kopmuş sığ İslamcılar azıcık bilgilerini Yahudi ve Mason düşmanlığına, İslamcı Türkçüler komünizmle mücadeleye, tarihinden ve toplumundan kopmuş Batı'yı anlamadan Batı'nın sınıf çatışmalarına akıl erdiren yeni yetme İslamsız baticılar da enerjilerini vatanı ve milleti komünizmle kurtarmaya harcarlar.. Bu hedefler görev gibi benimsenince bir süre sonra Yahudi düşmanlığı İslamcılığı, komünizm düşmanlığı, İslamcı Türkçülere, İslam'ı dışlama da solu sığlaştırır. Tesadüf müdür, nedir, bu akımların önderleri Sabetaycılara yabancı değildir.

Bu arada yeni döneme, yeni gazete ile girenler olur. Türkiye, Hürriyet Gazetesi ile tanışır. Yeni dönemin fenomeni ise Sedat Simavi'dir. O daha büyük düşünür ve ısrarlı yayınları ile Türkiye'nin duygularını kamçılayan Kıbrıs sorununu devlete ve millete mal eder.

Tarihin her döneminde İbrani ticaret burjuvazisi tarafından koloni olarak kullanılan, zaman zaman da "vatan olabilir mi?" tartışmalarına konu edinilen Kıbrıs, birden bire milli bir sorun olur. Mustafa Kemal döneminde on iki adayı kolay bir şekilde Yunanistan'a veren Türkiye, yeni dönemde Kıbrıs konusunda neden aslan kesilmiştir? Sedat Simavi, Mustafa Kemal'in göremediği hangi ulusal çıkarları görmüştür? 1 Mayıs 1925'te Kıbrıs İngiliz kolonisi olurken TBMM, basın, halk, diplomasi hangi tepkiyi göstermiştir? Bu soruları tartışan olmaz. Sanki bir el "Kıbrıs'ı, Rumlara yar etmem" der gibi bir çaba içindedir.

Azınlıklar arası çatışma, bölgesel düzeye sıçramıştır. Yahudiler ile Rumlar arasındaki ezeli Kıbrıs rekabetini hangi koşullar tekrar gündeme getirmiştir, halk, yani Müslüman çoğunluk bundan habersizdir. Analiz yoktur, çünkü ideolojiler sığlaştırılmıştır. İsrail Devleti'nin kurulmasının bunda bir etkisi olmuş mudur? Halk bunlardan habersizdir ama mutludur, çünkü ezanı Arapça okuyabilmektedir ve köyden köye gidecek para bulanlar, İstanbul'a gidecek duruma gelmiştir.

Devir değişir fakat ekonomi politikamız değişmez.. İttihatçılar iktidara geldiklerinde Türk bujuvazisi oluşturarak Osmanlı'yı kapitalistleştirebileceklerini ve kalkındırabileceklerini düşünmüşlerdi. Ekonomi büyük ölçüde Rum, Ermeni, Yahudi ve Levantenlerin elindeydi. Azınlıklar Devleti ve milleti, ekonomik güçleri ile adeta teslim almışlardı. Milli burjuvazi oluşacak, millet kurtulacaktı.. Fikir ilginçti. Gün geldi, İttihatçılar iktidara oldu. Devlet para dağıttı, birileri devlet desteği ile rekabet edebilecek düzeyde zengin oldu. Fakat halkı heyecanlandıran bir gelişme olmadı. Çünkü desteklerin büyük çoğunluğu Türk ismi taşıyan Sabetaycılara yapılmıştı. Kapitalistleşme doğruydu ama halkın yarına olacağı teorisi ise sadece bir yalandı.

İnönü, başbakanlığı döneminde devlet destekli burjuva projelerine direnmişti. Fakat fitne fesat boş durmadı, İstanbul'dan Ankara'ya taşındı, ne yaptı etti, Mustafa Kemal ile İnönü'nün arasını açtı. Celal Bayar başbakan oldu, devlet destekli burjuva projesi tekrar gündeme geldi. Milli Şef İnönü, cumhurbaşkanı olduğunda ise projeye son verdi. Bu çatışma, yeni dönemde DP'yi oluşturan olgulardan biri oldu. DP, milli burjuvazi oluşturma projesini tekrar gündeme getirdi. Mesaj bu kez daha netti: Her mahallede bir milyoner olacaktı.

CHP, DP'ne yenilecektir, tahminler bu yöndedir. CHP genel sekreteri Kasım Gülek'in marifetiyle yenilgi hezimete dönüşür. İnönü şaşkındır. Fakat duydukları, İnönü'yü daha da şaşırır: "İntikamını aldık!" Çünkü İnönü, Varlık Vergisi'ne Sabetaycılara da

dahil etmiştir. Her ne kadar çalışma kamplarına göndermemişse de besleme burjuvazinin önü kesilmiştir. Buna içerlemişlerdir, çok geçmez intikam da alınır.

1924'de Mustafa Kemal'in kontrolünde sistemin merkezine oturan Sabetaycılar, DP döneminde, özellikle 1950'den sonra kontrolden çıkarlar ve ABD ile ilişkileri yoğunlaştırırlar. Bu arada Musevi Lobisinin ülke içinde pazarlık yapabileceği başka alternatifleri de bütünüyle ortadan kaldırılır. İslamcılar, Türkçüler ve gittikçe güçlenen Solcular Filistin, Yahudi, Mason, Komünizm, SSCB, ABD ve zaman zaman da Kıbrıs konuları ile meşgul edilerek "merkez" in sorunları ile ilgilenmekten uzaklaştırılırlar.

Batı tipi demokrasilerle yönetilen ülkelerde iktidar, geniş halk çoğunluğu içinden "devşirilmiş" kadrolara dayanır. Geniş halk kitlesi dururken etnik bir azınlığa dayanmak çok risklidir ve bu tür demokrasilerin maliyeti de yüksektir. Türkiye, alternatifleri ortadan kaldırarak maliyeti yüksek bir demokrasiyi tercih eder. II. Dünya Savaşı sonunda ABD Musevi Lobisi, Sabetaycılarının dışında oturup pazarlık yapabileceği adam akıllı kişiler bulamaz. Sonunda pazarlık Sabetaycılarla yapılır. Dar kadro, içinden bir kısmını feda ederek Musevi Lobisinin devşirmeleri ile iktidarı paylaşır.

1960'a gelindiğinde ortalık karışmıştır.. Milli Mücadele önderlerinin yakınları, eski düzenden beslenen kimi aileler, dar kadrodan dışlananlar, Sabetaycı - Musevi çatışması, 6-7 Eylül olayları, Irak, ABD Musevi Lobisi açısından verimsiz bir iktidar... sorunları Türkiye'nin istikrarını bozmuştur. Düzene, çeki düzen verilmesi gerekmektedir. İsmet İnönü'nün ABD ve Marshall Yardımı'nın amaçlarını öğrenmek için özel olarak gönderdiği kişiler, ustaca ele geçirilmiş, devşirilmiş ve ABD'nin adamları olarak geri gönderilmişlerdir.. Potinin ayağı sıktığı ise kesindir..

Türkiyeli Museviler için kötü günler bitmiş gibidir. Kaybettiklerini kazanmaya başlamışlardır. Ama kaynağı belirsiz dedikodular devam etmektedir... Ummadıkları Yahudi düşmanlığı, İslamcılar arasında hızla taraftar bulmaktadır. Dedikodular hiç eksik olmaz... İsrail Devleti, artık bir seçenektir. Gitsek mi, kalsak mı, tartışılır... Musevi Lobisinin dünyada kazandığı prestijden rahatsız olanlar, Türkiyeli az sayıdaki Musevi'den de rahatsız olurlar. Çünkü alternatif olma olasılıkları çok yüksektir. İsrail Devleti, bir fırsattır, aslında İsrail'in de bunlara ihtiyacı vardır. Yahudilerin bir kısmı bundan yararlanır. İki yönlü manipülasyon yeni bir Yahudi göçünü tetikler. Kalmakta kararlı olanlar ise hızla toparlanırlar, derken "Atatürk'ün evi bombalandı" haberi hızla yayılır, ortalık karışır.

6-7 Eylül olayları, ekonomik güçleri ile Sabetaycılara rakip olabilecek azınlıkları şok eder. İstanbul ve İzmir'de mübadele dışı kalmış Rum, Ermeni ve Yahudilerin malları halka yağmalatılır. Halkın, yalan bir haberle provoke edildiği anlaşıldığında ise iş isten geçmiştir. Zararların ödeneceği vaat edilir, komisyonlar kurulur, ödemeler yapılır... Türkiye'nin Rum, Ermeni ve Yahudiler için güvenli bir yer olmadığı mesajı da verilmiş olur.

Çok geçmez 27 Mayıs olur. Hainler cezalandırılır. Halk üzgündür, çünkü hainliğin kime yapıldığını bir türlü öğrenemez. İnönü, başbakandır. Artık Kıbrıs Türk malı bir sorundur. Ortalık karışır. Lozan baş müzakerecisi İnönü çözümü bulur. Mübadele dışı bırakılmış büyük çoğunluğu aslen Türk ama Ortodoks olan Rumlar, İstanbul'da kovulurlar! Dünya kamuoyundan gelen tepkiler cılızdır. Sanki Kıbrıs gerekçe gösterilerek, Sabetaycılarını ve Yahudileri dengeleyebilecek bir nüfus, kural dışı kararlarla ekarte edilmiştir. Dini ve milli duygular kabartılmıştır; fakat, analiz yoktur.

İhtilal sonrası oluşan düzen, ABD Musevi Lobisi tarafından tasarlanmıştır. Dar kadro, geniş halk kesimini temsil eden ve namaz kılan devşirilmiş kadrolarca takviye edilir. Baş aktör namazlı niyazlı Süleyman Demirel'dir. Bu durum Sabetaycılarının pek hoşuna gitmez. Fakat halk mutludur, İstanbul'un taşı toprağı altındır.

O günlerde yeni bir sohbet konusu oturumları heyecanlandırmaktadır. “Müslümanlar neden parti kurmamaktadır?” Rahşan Ecevit’in muhterem babaları Namık Zeki Aral ve arkadaşları, İslamcı çevrelerde Demirel’i dengeleyecek bir lider aramaktadır.

İslamcıların, Milliyetçilerin ve Solcuların gündemi doludur. Halk kamplara bölünmüş ve belli ölçüde Yahudi, Mason, Filistin, komünizm, kapitalizm, SSCB, ABD, Kıbrıs... konularına duyarlı hale getirilmiştir. İrtica ise devlet politikasıdır, periyodik olarak sık sık gündeme gelir.

Mustafa Kemal, İstanbul’u sever ama gerçekte Anadolucudur. Abdülhamid yönetimi bir kenara, Anadolu Osmanlı’nın asker kaynağıdır, İstanbullulara göre ise sürgün yeri. Bu kanı Osmanlı okumuşlarında da vardır. Anadolu’ya vali olarak gönderilenler bile sürgüne gittiğini düşünür.

Anadolu’nun kaderini önce Abdülhamid’in demiryolu, sonra da Mustafa Kemal’in Ankara’yı başkent yapma kararı değiştirir. Ankara bir proje çerçevesinde başkent yapılır ve 17 fabrikanın Anadolu kentlerinde kurulması da bunun bir parçasıdır.

II.Dünya Savaşı yıllarında yurt genelinde pek yatırım yapılmaz. DP’li yıllarda ise milli burjuvazi, İstanbul’u tekrar kredi ve yatırım merkezi yapar. Anadolu köylüsü ise bu dönemde siyasetle, traktörle ve İstanbul’la tanışır. Bu arada önemli bir gelişme olur, İstanbul’un gecekondualarında ikinci bir İstanbul’un temeli atılır.

Aynı siyasal çizgiyi sürdüren Adalet Partisi’nin ilk yıllarında da İstanbul, kaynakların önemli bir kısmını kullanmaya devam ederken, yer yer Anadolu’da küçük ölçekte ekonomik merkezler oluşmaya başlar. Köyden kente göç, sosyal bir olgu olur. Almanya’da da ikinci bir Türkiye’nin temeli atılır. Artık köyden çıkanlar için seçenek ikidir: İstanbul ve Almanya.

Kredi ve yatırımlar İstanbul’a yapılmaktadır ve ucuz emeğe ihtiyaç vardır. İstanbul sıfır maliyetli yetişmiş emeği gecekondualarda ağırlar. Halk mutludur. Yeşilçam’da yılda ortalama 300 film yapılmaktadır. Yazlık sinemalar yorgun gecekonduyu kabul edecek kadar alçak gönüllüdür. İstanbul’dan sonra Ankara ve İzmir de keşfedilmiştir, oraların da taşı toprağı altındır.

İşlerin yolunda gitmesi herkesi mutlu etmez. Sol bağımsızlık ister, sokaklar hareketlenir, enerjileri toprağa verilmiş üniversiteli gençler, vatani kurtarmakta kararlıdır. Karşı saf konuşlandırılmış Milliyetçi – İslamcı gençlik de vatanın bu şekilde kurtarılmasına razı değildir. Çatışma başlar. O günlerin sol liderleri ve aydınlarının önemli bir kısmının Sabetaycı olması, araştırma konusu bile olamaz. Tanrı’nın olmadığı bir kurtuluş modelinde Sabetaycılık da neyin nesi? Altın yumurtlayan büyük kentler, ideolojik kirlenmenin etkisine kapılır.

Süleyman Demirel’i dengeleyecek Müslüman Parti henüz kurulmamıştır. Fakat sohbetler yoğunlaşmış, etraf hareketlenmiştir. Çok geçmez akademik kariyeri, Gümüş Motor teşebbüsü, Odalar Birliği mücadelesi Necmeddin Erbakan’ı ülke genelinde ve İslamcılarının gönlünde marka yapmıştır. Hoca çok yönlü bir teşvikle karşılaşır, siyaset kaçınılmazdır.

Fakat terslikler birbirini kovalar, Hoca kabına sığmaz, uyarılara kulak vermez. Durum iyice çıkmaza girer. Çünkü marjinal konulara mahkum edilmiş Müslüman çoğunluk, laf dinlemez. Her kafadan bir ses çıkmaktadır. Oysa istenen çok açık ve nettir: Yahudi ve Mason düşmanlığına Demirel eklenecek ve İslamcılar sistemin varoşlarından kenar semtlerine taşınacaktır. Düşünülen olmayacak gibidir, düzene çeki düzen vermek kaçınılmazdır. Cunta darbe hazırlığındadır. Olaylar gelişir, duruma el konur.

ABD’nin 27 Mayıs’ına, Sabetaycılar 12 Mart ile yanıt verir. Taşlar yeniden dizilir, Milliyetçiler Komünizm düşmanıdır; modernistler komünizm hayranıdır; İslamcılar ise

Yahudi ve mason düşmanlıklarına Demirel karşıtlığını eklemişlerdir. Milli Görüşçü(!) Muhsin Batur devreye girer, Erbakan işinin başına döner, çarklar işlemeye başlar.

Seçim olur. Demirel dengelenir. Sabetaycı eşi ile malum Bülent Ecevit CHP'nin başında ilk seçimden başarı ile çıkar. Seçimin tek mağlubu vardır, o da Demirel'dir. Abdi İpekçi elinden geleni ardına koymaz, Milli Nizam Partisi ile sisteme güven vermeyen Hoca, Milli Selamet Partisi ile sistemin merkezine davet alır, kokteylde her şey vardır; fakat konuk, çocuklar için hazırlanan meyve suyunda ısrar eder... Sohbet uzar, CHP – MSP koalisyonu kurulur.

Halk mutludur. Partiler çoğalmış, halk aranır sorulur olmuştur. Küçük işletmelerin sayısında artış vardır. Büyük şehirlere ve Almanya'ya gidenler zengin olmuştur. Köye haberler öyle gelir.

Musevi Lobisi İslamcılarını ihmal etmekle veya Demirel üzerinden kontrol etmeye çalışmakla hata yapmıştır. Durum değerlendirmesi kaçınılmazdır.

1970'e gelindiğinde bölgede ilginç gelişmeler olmaktadır. Lübnan'ın İsrail'e alternatif olma olasılığı belirince tasfiyesi başlamıştır. Kan gövdeyi götürmektedir. Şah'ın İran'ı, yükselen diğer bir değerdir. Orası da "İslam Devrimi" ile kontrol edilecektir.

Türkiye'de durum değerlendirmesi kaçınılmazdır: İslamcılık kontrol edilecektir. İran'dan gelebilecek İslam Devrimi talebinin Doğu ve Güneydoğu'da kırılması gerekmektedir. Bölgede geleneksel İslam ve kurumsal olarak medreseler yer yer faaldir ve saygı yüksektir. O zaman etnik milliyetçilik tek çözümdür! Tohumlar ekilir..

Birileri çok karardır, Kıbrıs'ı Rumlara yar etmeyecektir. Ortaklık tekrar karışır, beklenmedik(!) bir gelişme olur. Batı karşısında 300 yıldır toprak kaybederek geri çekilen Türk Silahlı Kuvvetlerinin gücünü test etmeyi düşünenler devrededir. Fakat, o da ne? Emaneten göz yumulan işgal, kalıcı olur! Uyarılar yapılır, yanıtlar olumludur, fakat beklenen adımlar atılmaz. Uyarılar tekrarlanır ve sertleştirilir, yanıtlar hep yumuşaktır, fakat beklenen adımlar bir türlü atılmaz ve TSK Kıbrıs'ta kurduğu karargahı bir türlü sökmez... Bu arada bir kişi çok konuşmaktadır; kahraman ise bir türlü ortaya çıkmaz. Konuşan, her türlü saldırıyı göğüslemeye hazırdır, adeta belaların üzerine yürür.

Dini ve milliyetçi duygular ateşlenmiştir, ortalığı saran dalgayı dindirmek kolay olmaz. Halk kışlalara hücum eder, gönüllülerin sayısı milyonlarla ifade edilir. Türkiye hala tek yumruktur. Bundan rahatsız olanlar vardır. Kıbrıs'a destek mitingleri durdurulur.

Haşhaş ekimi ile başlayan Sabetay – Musevi Lobisi çatışması Kıbrıs sorunu ile turmanır! Sonunda bir uzlaşma yolu bulunur, tapusuz bir mülkiyetle Kıbrıs yurt edinilir. Fakat bu işten en kârlı çıkanlar, Kıbrıs'ı Rumlar yar etmeyenlerdir.

Kıbrıs'ı kurtaran gençlik kendisini kurtaramaz. Ortam kısa sürede gerilir. Halk sadece büyük kentlere yerleşmez, üniversiteler de Anadolu'nun işgaline uğrar. Rahatsızlık fazladır. Gençlerin enerjileri ideolojik çatışmalarla toprağa verilir. Yüzbinlerce Anadolu genci içi boşaltılır, enerjisi tüketilir, diplomasını taşıdığı mesleği öğrenmeden hayata atılır. İş bulan bile iş yapamaz; siyaset yapar. Ölenler geri gelecek değildir. Kalanlar için yaşam çok zordur, çoğunun ideolojik uykudan uyanması zaman alır. Türkiye, en değerli evlatlarını iktidara alternatif olabilir korkusuna feda edilir.

Kıbrıs'ta açığa çıkan enerjiyi kontrol etmek çok zordur. Sanayileşme besmele gibi her derde deva gibi sunulur. İrtica, tehlike arzeder. Tesbih takke yerini kalkınma projelerine bırakmıştır. Küçük işletmelerle ekonomiye tutunmaya çalışan Anadolu halkı, Mustafa Kemal'den sonra ilk kez sanayileşmeye yönelir. Milli burjuvazi, kullanması gereken kredileri Anadolu'ya kaptırmayı kabullenemez. Durum değerlendirmesi kaçınılmazdır.

Hoca işi fifti fifti planlamıştır. Yahudi, İsrail, Mason ve Demirel aleyhtarlığı her konuşmanın iskeletini oluşturur ama sanayileşme muhabbetinden bir türlü vaz geçmez. Anlaşılan irtica kabuk değiştirmiştir. Önce CHP-MSP, sonra da Milliyetçi Koalisyonlar bozulur. Arkasından "Ak Günlere, Karaoğlan"la girilir.

Durum sadece bir yerde değerlendirilmez. Sabetaycılarının düşük ölçekli krizler yaratarak iktidarı elde tutma politikaları, Musevi Lobisi tarafından analiz edilir ve kriz kontrolden çıkacak kadar hormonlanır, kışkırtılır. Ülkeye korku hakimdir. İpekçi "aklı selim"dir, aracı olur, çünkü karşı oyunlara hazırlıktır. İşe oyun bozmakla başlamayı ister. AP-CHP veya CHP-MHP veya AP-CHP-MHP'li koalisyonlar, der... Üstad her alternatifte açıktır.. Çok geçmez öldürülür. İş çığırından iyice çıkar, kontrol yabancıların eline geçer. Kontrollü başlatılan çatışma, kontrolsüz hale gelir. Darbenin olacağı kesindir.

Musevi Lobisi, çoğunluğu azınlıkla yönetme siyasetine karşıdır, çoğunluğu çoğunlukla yönetmekten yanadır. Alternatif bulunmuştur. Çoğunluğu temsil edebilecek ve çoğunluk içinden devşirilmiş Turgut Özal gündemdeki yerini alır. 1977'de MSP'yi elde etme operasyonunda başarısız olan Musevi Lobisi, iki yıl sonra önce ekonominin, 4 yıl sonra da siyasetin başını belir.

Darbe olur, Musevi Lobisi duruma hakimdir. Dar kadronun yönettiği Türkiye, halk çoğunluğunun yönetimine açılır. Lozan'ın kadrosu, yönetimi devşirilmiş muhafazakarlarla paylaşmak zorunda kalır. Sabetaycılar güç kaybeder.

Türkiye yeni döneme yeni sorunların hazırlığını yaparak girmiştir: Sosyal ve siyasal politikalar düşük yoğunluklu çatışma modeli ile yeniden şekillendirilir. Kürtçe konuşmak ve baş örtüsü kullanmak yasaklanır! Bunun nasıl bir sorun yaratacağı başlangıçta pek görülmez. Bu akli verene itibar edilir. Halk bunu gelip geçici bir karar olarak algılar. Çünkü yasak herhangi bir yasaya dayanmamaktadır; eldeki tek belge de başbakanlık kararnamesidir.

Basit gibi görünen bu kararın doğurduğu sonuçlar, yıllar ilerledikçe Türkiye tarihinin en önemli sosyal değişim projesi olmaya başlar. Feodal toplum modeli ile açıklanan Doğu ve Güneydoğu, İran'dan gelebilecek İslam Devrimini sosyalist Kürt milliyetçiliği ile karşılar.. Korkular kısa sürede giderilir, İslam devrimi bertaraf edilir.. Fakat sosyal etki bununla sınırlı kalmaz, bölgenin geleneksel tüm değerleri altüst olur. Bu da projenin bir parçası gibidir.. Modernleşme dayanılmaz bir hızla devam eder.. "Fren!", diyenler çıkar, "devam!" diyenler de vardır. Fren.. devam.. derken tartışma büyür.. Hızlandıran faktörler devrededir, düşük yoğunlukta başlayan çatışma büyür, iş kontrolden çıkar.

Türkiye'nin geri kalan kısmında da iki gelişme bir arada olur: Geleneksel Sünni İslam hormonlanırken, diğer yandan da lehte veya aleyhte herkes başörtüsünü tartışır. Bu da ayrı bir hormonlama gibidir. Başlangıçta aramakla zor bulunan başı örtülü kadın, örtünmek sorun oldukça artmaya başlar. Önce üniversitelerde, sonra da kentlerin her semtinde sıkça görülmeye başlar.

Sosyal değişim devam etmektedir. Kürtçülerin karşısına Türk milliyetçileri, İslamcılarının karşısına da solcular konuşlandırılır. Çatışma büyür, ortam sık sık gerilir. Ama hiçbir sorun Kürt sorunu kadar sarsıcı değildir. Buna rağmen başörtüsü o kadar büyütülür ki, Marx ve Lenin hayranı Türk solu, bir gecede Atatürkçü olur!

Kadın üzerinden başlatılan değişim projesi kısa sürede amacına ulaşır, uyuyan dev uyandırılır. Baş örtememe kadını uyandırır, kadın da erkeği ve toplumu.. Kadınsız Türkiye 35 milyondur. Tartışma büyüdükçe Türkiye de büyür, 70 milyon olur. Artık kadın her yerdedir. Kadını evine göndermeye çalışanlar olur. Evden çıkanların ise geri dönmeye niyetleri yoktur.

Biri yine konuşmaya başlamıştır. Belalara göğüs germektedir. Kendisine yer arayan kadına partisinin kapılarını sonuna kadar açar.. Kadın değişmiş, kontrolü de zorlaşmıştır.. Yeni Türkiye çok kanallı TV ve radyolarla, sabahlara kadar İslamcılarını ve başörtüsünü tartışır..

Olanlar bunlarla sınırlı değildir. 12 Eylül'de kaybeden Sabetaycılar, Türkiye'yi hızla borçlandırmaya başlar. Tam bir yağmalama dönemi yaşanır. İhalelerle, hayali ihracat gelirleriyle... elde edilen sermaye, önce iç borca, sonra da paravan şirketler aracılığı ile de dış borca dönüşür. Çare özelleştirmedi! Öyle gelişmelerin temelleri atılır ki, Türkiye "yar olmaz" bir hal alır. Krizler krizleri tetikler.. Borç kartopu olmuş yuvarlanmış, az aşağına çığa, krize dönüşmüştür.. Kontrol imkansız gibidir..

Halk meşguldür, TV'lere kulak verenler ise uykusuz.. Köyden kente göç, hücumla dönüşmüştür. Kentlere kaos hakimdir, kulaklar gürültü, ciğerler zehir solumaktadır. İçme suyu ise pet şişeye sığınmıştır.

12 Eylül'de tel örgü çekilmiş ama duvarlar da yıkılmıştır. Bunu fark edenler olur.. Bir kısmı ise tel örgülere takılı kalır.. Gelişme çok yönlüdür: Burjuvazi faize koşarken Anadolu'da Müslümanlar, "halk ekonomisi"nin temellerini atmaktadır. İstanbul'un üretim ve pazarlama üzerindeki tekeli kırılır. Anadolu'nun küçük işletmeleri, ihracat ve ithalat beyliklerine dönüşür. Dolar ve mark yükselen değerdir...

Kürtçülükle beraber Türk milliyetçiliği de yükselen değerler arasında yerini alır. Fakat Türk solunun İslamcılığa eş değer yükselmemesini kimse çözemez. Sol stratejik bir sefalet içindedir. Hz Muhammed ile Atatürk'ü yarıştıran çıkış yolu arar..

Biri hep gündemdedir, belalara ayırım yapmaksızın açık tavrını sürdürür. Her konuşması olaydır.. Yahudi, Mason ve Demirel düşmanlığı bırakılmış "Adil Düzen" konu edinilmiştir. Bu bir itaatsizliktir. Sığ konulara mahkum Türk sağı, solu, İslamcısı, Batıcısı... yerli malı yeni bir ideoloji ile karşı karşıyadır ve hazırlıksızdır. Barikatlar bir bir aşılır. Adil Düzençilerin önü açıktır.. Çünkü kalabalıklar "Adil" düzeni sevmiştir. Anlayanı yoktur ama inananı çoktur.

Terör, ekonomik kriz, yolsuzluk haberleri ve sabahlara kadar süren sığ tartışmalar reyting rekorları kırar.. Kullanılan her üç kelimedenden biri "Refah Partisi"dir.. Halkın kafası karışıktır.. peynir ekmek yemektedir.. Seçim olur, idareye mahallinde el konur..

Osmanlı'da laiklik, demokrasi, liberalizm, insan hakları, hukuk devleti, parlamenter sistem, eşitlik, adalet, hürriyet, işçi ve kadın hakları... gibi Batı'nın yükselen değerleri, İslamcılarının ayet, hadis, fıkıh, yetmediği yerde de içtihatla İslamî olabileceğine cevaz verdikleri ve sahiplendikleri konulardı. Bu konular 1950'den sonra Yahudi, İsrail ve Mason düşmanlığı ile yer değiştirmiş ve ayrıca öncekilerin cevaz verdiği kavramların da küfrüne hükmedilmişti.

Yeni dönemde İslamcılar, Meşrutiyetten kalma literatürden yararlanamayacağına göre, zikre uygun bir yayın desteği gerekmektedir. Heyecanlı konuşmaları ile Necip Fazıl, sayısız kitapları ile Cevat Rifat Atilhan boşluğu bir süreliğine doldurmuştur. Sol yayınların patlama yaptığı 1970'lerde ise sığılığı giderecek yeni yayınlar devreye girer.

Baskıcı krallıklarla yönetilen Ortadoğu ülkelerinin resmi siyasal görüşlerini benimseyen bazı alimlerin(!), zaten rejimlerinde yeri olmayan laiklik, demokrasi, liberalizm, kadın hakları... konusundaki negatif görüşleri, çok geçmeden Türkiye'de "İslamî hakikatler" gibi yayınlanmaya başlar. Okuyucu "Kitap!" der, başka bir şey demez, çünkü kitaba ve okumaya açıktır. Okur ve sorgulamadan da benimser.

O yıllarda kimliği belirsiz yazarların kan damlayan cümlelerle anlattıkları sol ve sosyalizmi benimseyenlerin sonu, 1980'de tam bir felaket olur. Benzer yöntemlerin

1980'li yıllarda yeni İslamcılara uygulanmaya başlandığının kimse farkında değildi. Olanları da dinleyen yoktu. Hormonlu ideolojilerin bünyede nasıl bir etki yarattığı ise henüz kimsenin uzmanlık konusu değildi.

Ortadoğu'dan kimliği irdelenmemiş kişilerin kitapları, mantar gibi kurulup sonra kaybolan, sattığını tahsil etmeyen ilginç bir yayıncılar ordusu ile dağıtıldı. Dergiler ve kitapların çoğu kin ve nefret doludur.. Laiklik, demokrasi, Yahudi, İsrail, ABD, tağut, belam... her yazının ana konusudur..

Merkezin horladığı, işsiz, yoksul, sömürülen, dışlanan, tarihine ve toplumuna yabancılaşmış gecekondü kitlesi, sol ve sosyalizm hülyaları ile uyutulurken, birden uyanır gibi olur. Biraz Refahçı biraz da İslamcı olurlar... General düzeyinde bir askerin bile anlamakta zorluk çekeceği Fizilal-i Kur'an ise kelime-i şehadet getiren her yeni İslamcının baş ucu kitabı olur.

Durum öyle bir hal alır ki, azınlık bir grup gelişmelerin nereye varacağını anlamak için Ziya Paşa, Namık Kemal ve Ali Suavi gibi üstadların İslamcı olduklarını bilen İslamcılar bulmak için gazetelere ilanlar vermeyi bile düşünür! Çünkü İsrail'e yenilecek şekilde dizayn edilmiş Arap ülkelerinin, düzen yanlısı profesörleri, Türkiye'de İslamcıların üstatları olmuştur!

Ne yazık ki, hızlandıran faktörler yine devreye girmiş, İran İslam devrimine önlem olsun diye desteklenen Sünni İslam, Musevi Lobisi tarafından hormonlanarak kontrolden çıkarılmıştır. Sabetaycıların kontrol ettiği İslamcılık, radikalleştirilerek ele geçirilmeye çalışılmıştır...

PKK'nın yarattığı terör, kolluk kuvvetler ile etkisizleştirilirken Türk Milliyetçiliği de cenaze törenleri ile karşıt bir güç olmaya çalışır. Bir gecede Atatürkçü olup İslamcılara karşı konuşlandırılan Türk solu ise İslamcılarla yaptıkları tartışmalarda, Lenin formatındaki Atatürk savunusu ile geniş halk kesimlerini her defasında şaşırtırlar. Fikir fukarası İslamcılık ile Lenin formatındaki dinden hazzetmeyen Atatürk formatı, sabahlara kadar TV'lerde tartışılıp durur. Toplumsal gerilim her geçen gün artar.

Ama hiçbir şey, siyasi cinayetler kadar etkili olamaz. Örneğin Uğur Mumcu öldürülür öldürülmez beş dakika bile geçmeden, 10 tane ulusal kanal, 45 dakika kesintisiz süren yayın yapar. Bu yayında Mumcu'nun İslamcılar tarafından nasıl öldürüldüğü ayrıntıları ile anlatılır, hem de beş dakikadan daha az bir zamanda, çok iyi hazırlanmış ve seslendirilmiş kasetlerle... Bu bir dünya rekorudur.. Bize özgü bir rekordur ve ödülü de bize özgü olur.. Her siyasi cinayet haber ve yorum programlarında aylarca hatta yıllarca ve sık sık gündeme getirilir. Bir cinayetin bazen 10'u aşkın senaryosu ile ayrı ayrı katilleri yakalanır..

Ortalıkta katilden geçilmezken, nedense her siyasi cinayetin faili İslamcılar olur! Sevilen kişilerin öldürülmelerine tepki gösteren geniş halk kesimleri ise farkında olmadan İslamcılara karşı konuşlandırılır.. Halk, cinayetlerin faillerinin İslamcılar olduğuna inandıkça, yeni siyasal cinayetlerin işlenmesi de o ölçüde kaçınılmaz olur!

Biri hep devrede kalır ve istediğinde de ortalığı başka türlü karıştırır..

Her türlü oyunu, hakkını vererek oynayan Hoca, yerli malı "laik, demokratik, liberal ve çok hukuklu adil düzeni" bağlamından koparıp bir "kamçı" gibi kullanarak radikalleştirilen tüm İslamcı(!) hareketleri "küfür" dedikleri partisinin çatısı altında toplamayı başarır. Çok geçmeden her yaştan insanı partisine toplayabilecek bir trendi yakalar.

Böylece çok partili siyasal sistemimiz, ilk kez aile boyu bir parti ile tanışır. Öyle ki, işyerlerinden ve okullardan kovulan başörtülü genç kızlar, anneleri ile çamaşır ve bulaşıktan arta kalan zamanlarını Refah Partisi'nde geçirmeye başlar.

Hoca'nın başarısı bununla da sınırlı kalmaz. Her konuşması olay olur.. Konuştukça radikalleştirilmiş İslamcıları partileştirir ve radikalizmi tehdit olmaktan çıkarır!

Bu arada bütün tepkiler de Hoca'nın üzerinde yoğunlaşır. Çünkü Hoca radikalizmi etkisizleştirmek için daha radikal söylemler kullanmaktadır. Fakat kurdukları örgütlerin etkisizleşmesinden rahatsız olan kimi odaklar, Hoca'yı sert üslubundan dolayı yargılamayı düşünürler! O ise halinden memnundur. Dünyanın her yerinde oyun kuran ve oyun bozan Musevi Lobisi, bölgedeki müttefiki ile birlikte yeni radikallikler yaratmakta geç kalmazlar.. Ufak çaplı olaylar da olur, fakat Hoca konuştuğunda, öyle konuşur ki, başka konuşanlar duyulmaz olur.

Ortalık gittikçe hareketlenir, adil düzen vaizlerinden geçilmez olur. Adil düzeni bilenlerin sayısı 10'u bulmazken, tüm Türkiye'yi mahalle mahalle, sokak sokak gezen binlerce adil düzen vaizinin halkı coşturmak için konuşmalarının başına, ortasına ve sonuna "adil düzeni kuracağız!" sloganını yerleştirmesi, halkı heyecanlandırmaya ve ümitlendirmeye yeter.

Ortalığı hareketlendirenler sadece bunlar değildir. Tarihte bile örneğine rastlanmayan tipte, kılık ve kıyafette ayna karşısında dekore edilmiş kimi İslamcılar da yollara düşer... Uydudan yayın yapan renkli ve çok kanallı TV'ler ve gazeteler, aynı haberleri üst üste 100'ü aşkın kez, "belki ezberlememiş olan kalmıştır", özeni ile evire çevire yayınlar.. Artık Refah Partisi ile ilgili her haber "...bomba gibi düştü..." vurgusu ile yayınlanır.. Tüm haber merkezlerinin ortak bir havuzu kullandıkları ise rahatsız edicidir..

Türkiye yol ayrımındadır. Yollar ve hedefler çoğalmıştır.. Yarı yolda kaybolanlar ise daha fazla.. Özal'dan kurtulduğunu düşünenler O'nu aramaya başlarlar, O'nu suçlayanlar da az değildir.. Kimilerine göre ise asıl suçlu Evren'dir.. Baş sorumlu Paşa'yı gösterenlerin amacı, aslında rövanşçı bir başka paşa ile almaktır.. Hiç yoktan Demirel bile kurtarıcı olur.. Akla gelebilecek her ihtimal denenir.. Fakat sorun olduğu yerdedir ve her geçen gün de büyümektedir. Artık birşeylerin olacağı kesindir. İslamcılık, PKK'dan daha büyük bir sorundur, diyenler olur... Sonunda halk bu gerçeği de öğrenir!

Sabetaycılar tarafından mesafeli ve sınırlı konularda "muhalif" olma koşulu ile sisteme dahil edilen Hoca ve arkasındaki İslamcı kitle, kabına sığmaz durumdadır. Hoca istediğinde topluluğu hareketlendirmekte, istediğinde de frenlemektedir.. "e-devlet" den önce "e-parti"yi kurmuştur.. Bir iki sempatik imaj değişikliği yapar, halkın partisine hücum ettiğini görür ve rahatsız olur.. Hoca ve yakın kadrosu, bir noktadan sonra sadece frene basar.. Fakat hızlandıran faktörler hormonlamaya devam ederler, RP'nin hızı ve yükü artar, en sert frenlerde bile kontrol zorlaşır.

Bir ses duyulur.. Alçak bir ses... Önce duyulana inanılmaz. Çünkü etrafında dönüp durduğu iktidar konağının sakinleri, hileli bir mukavele ile binayı işgal etmişlerdir, o ses bunu fısıldamaktadır.. Önce "acaba!" denir, sonra da "Allah'tan hayırlısı!".. Ehline başvurulur, çok geçmez konaktakiler tahliye edilir.

Konak boş kalacak değildir. En yakındakilere "Buyur!" edilir.

Konak büyüktür, gideri ve uşağı da öyle.. Töre terbiye ise hiç kalmamıştır.. Tek girmek istemezler. Daha önce konağa efendilik yapmış bir ortak bulurlar, buyurulan yerden Çiller'le birlikte girerler.

Hoca yeni bir oyunun işlemekte olduğunun farkındadır. RP içinde bir grup, kendilerine Yahudi, Mason, İsrail, ABD... düşmanlığı tavsiye edenlerin bunu, Musevi Lobisine şantaj yapmak ve pazarlık gücü elde etmek için yaptıklarını düşünmeye

başlamışlardır. Hoca da artık eskisi gibi değildir, her kartı oynamaya hazırdır fakat, dünya Hoca'ya hazır değildir.

Musevi Lobisi, Sabetaycıların İslamcılar üzerindeki hakimiyetlerini bildiğinden işi şansa bırakmamış, 83'te önemli adımlar atmıştır. Nurcular arasından doğan yeni bir akım eğitim, sağlık, bürokrasi ve medyası ile yurt içinde ve dışında bir fenomen olmuştur.. Bir başka yatırım da RP içine yapılmıştır.. Musevi Lobisi Hoca'dan, Sabetaycılar da Efendi'den rahatsızdır. Ama Musevi Lobisi bir adım öndedir.

Yükselen kavramlardan biri de "istismar"dır. Yalan da değildir! Ama kimin kimi ve kimin neyi istismar ettiği ise pek belli değildir.. Hocaların dini istismar ettiklerine ilişkin bir dizi iddia vardır ama daha büyük oyunlar için Hocaları istismar edenlerin olduğu ise kesindir. Hocalar önce büyütülür, büyümeyenler ise hormonlanır.. Sonra da dinin istismar edildiği iddia edilir.. İşin başka bir yönü daha vardır. Yapay olarak büyütülenler gündeme getirilerek "biz gidersek maazallah bunlar gelir" diyenler ise ayrı bir istismarın peşindedirler.. Anlaşılan istismarcılık müteselsil bir hal almıştır.. Memlekette tekne bir süre de böyle yüzdürülür. Aynı oyun sık tekrarlandığı için Musevi Lobisi buna da hazırdır ve 100 yıllık oyuna son vermeye kararlıdır. Eski oyun bitmiş, yeni oyun da hazırdır.

Her şey bir gelişmeye bağlıdır.. Çok geçmez, o da olur... Bir otomobil kamyonu arkadan çarpar.. Yılda 100 bini aşkın kazaya tanık olduğumuz Türkiye'de, bu kaza farklı algılanır.. Sanki Türkiye'de tarafların bir kısmının bindiği kamyonu, diğer yarısının bindiği otomobil arkadan çarpmıştır.. Ortalığa saçılanlar, ölenlerden daha çok ilgi görür.. Ondan o, bundan bu dökülür.. Gördüm!.. Hayır, görmedin!.. Tartışma büyür. Derken kazayla sokağa dökülen kalabalıklar, başı boş gürültü yaparken, kelebek kanat çırpar, kalabalıkların yönü, kaza ile ilgisi olmayan RP'ye yönelir.. Ne oluyoruz demeden, kalabalıklar kar topu gibi büyümeye başlar..

Ülke dört yol ağzındadır. Trafik karışmıştır.. Sarı, kırmızı, yeşil bütün ışıklar yanar.. Fakat iktidar bir türlü yol bulamaz.. Ortalık sivil toplum örgütünden geçilmez bir hal alır.. Birçok kavram gibi sivil toplumun da kavramlaşmadan cılkı çıkar..

Artık her şey bu yazı dizisinde olduğu gibi sembolleşir.. Hiç kimse açık konuşmaz.. Sabahlara kadar süren tartışmalarda gündeme gelen şeriatçılar, İrancılar, bölücüler, laikçiler, demokratlar, dinciler, Atatürkçüler, ilericiler, gericiler, kadınlar, örtülü kadınlar, örtüsüz kadınlar, bomba gibi düşen haberler... hep gündemdedir.

Hoca konağı, konaktakiler de Hoca sevemezler.. Konak boşaltılır.. Konak boş kalacak değildir.. Hatta konağı huzur evi olarak kullanmak isteyenler bile çıkar.. Pazarlık pazarlık üstüne. Sonunda tahliyede yararlılığı görülen kişilere, bir süreliğine huzur evi olarak kullandırılmaya karar verilir.

Hoca konağa adımını attığı gün itibariyle olmaya başlayan acayıplikler, konağı boşalttıktan sonra da devam eder.. Girdiği her seçimde oy kaybeden Yılmaz, yine başbakan olur.. Konağın şımarık çocuğu bildiğiniz gibidir. Hatta daha da şımartılmıştır.. Hoca'nın panzehiri olarak başbakan yapılan Yılmaz, bildik işlerle meşguldür.. Başına gelenler de hep bildik işlerdendir.. "Türk Ticaret Bankası"nın özelleştirilmesine fesat karıştırıldığı iddiası bir kasetten duyurulur, ortalık tekrar karışır.. Konak boş kalacak değildir.. Yaşına hürmeten Ecevit'e buyur edilir.. Konak bir süreliğine huzur evine dönüştürülür..

Memlekette acayıplikler bitecek gibi değildir.. ABD Musevi Lobisi, bütün hamlelerini Sabetaycıları iktidar yapma yönünde kullanır. Bu açık destek onları alabildiğine şımartır, hatta bozar. Devletin derin bürokrasisi bile bu desteğin sarhoşluğuna kapılır... Sarhoşluk had safhaya varır.. Artık işler ölçülmeden biçilir.. Bankerler, aracı kurumlar, holdingler, yasama, yürütme, yargı, basın, sivil toplum.. kendini kaybedecek kadar özgürdür..

Yükselen değer ise özelde Hocalara, genelde de İslamcılara hakarettir.. Bir kısmının fişi çekilir, bir kısmı rehin verilir. Kazaya kurban gidenler olur.. Havalar soğur, kış uykusu kaçınılmaz olur..

Hiç umulmadık parti hükümet, umulmadık kişi de başbakan olur. Sabetaycılar ise çok şey olur.. Ve olan olur.. Apo yakalanır.. Daha doğrusu elden teslim yapılır.. İnanılır gibi değildir.. ABD Musevi Lobisi, tüm hamlelerini Sabetaycılardan yana yapmaktadır.. Hayret ki, ne hayret! Yoksa bir yerlerde başka şeyler mi olmaktadır? Olmasına olmaktadır ama onu düşünecek kadar ayık kimse yoktur. Herkes zafer sarhoşudur. Keyfinden kravat yakanlar bile olur!

İhbar dilekçeleri yağmaya devam etmektedir.. Fakat okuyan yoktur.. Hocalar gitmiş, vatandaşın işi bitmiştir.. Fakat “dolma kalem vatandaş” hızını kesemez, vatani kurtarma aşkına RP'lileri ve başörtülülere aileleri ile, bunlar da bitince namaz kılan, oruç tutan, zekat veren... kim varsa, devletten gizlenen tüm mürteci niyetliler, kuşkulananlar... hepsini bir bir yazar, yerine iletir. Zarflar kutulara, oradan çuvallara, çuvallar da SEKA'ya gider..

Halkımız israfı sevmez.. Savurganlığı ise asla! Bir top kağıtta 500 adet ihbar kağıdı vardır.. Sayarlar 350 çıkar.. Kahretsin! Ama zamanı gelecek, “dolma kalem vatandaş” görev verilirse, bir top kağıt da hırsızlar için tüketecek.. Vatandaş başlanmış işi bitmeyi sever, kağıdı yarıl原因anlar, bitinceye kadar ihbara devam eder...

Sürgünde Kürt Parlamentosu girişimini akamete uğratan Apo, yeni görevlere taliptir.. Fakat işveren için uzadığını düşünür.. Emaneti paketlediği gibi sahibine teslim etmiştir. Paket alınmış, ardiyede önceden hazırlanmış yerine özenle konmuştur..

Seçim olur.. Seçmenin %65'inin yaş ortalaması 30'un altındadır.. Ecevit, seçmenden beklemediği bir saygı görür.. Bu yaşa bu saygı, gözleri yaşartır.. Konak bir süre daha huzur evi olarak kullanılacaktır.. Karadır, kurudur ama kibardır, şükranlarını sunmayı ihmal etmez..

Devir değişmiştir.. Konak huzur evi olmuş, ülke ise bankalardan yönetilmeye başlanmıştır.. Halk parasını çantalarla bankaya taşır, bankadan da valizlerle özel uçaklara, oradan da Alplere.. Bütün bunlar gün ışığında yapılır.. Halkın bir kısmı üzgündür, savaş yorgunları ise tatilde.. “Ya sabır!” diyenler ise duaya durmuştur..

Bir millet ülkesi ile sallanır... 5 şehir görülmedik şekilde yıkılır.. Halk şaşkıncıdır, sarsılanlar ise perişan.. Görülmedik, işitilmedik olaylar yaşanır.. Cesetler yıkıntılar altında günlerce kalır, hava sıcaktır, çürümüş ceset kokusundan kentler girilemez hal alır.. TV ekranlarının gündemi değişmiş gibidir.. “Orda kimse var mı?” sesi kulaklardan vicdanlara iner, tüyler diken dikendir...Devleti arayanlar olur, fakat kimin devlet olduğu belli değildir. Bu kargaşada AKUT ise her şeydir! Olaylar TV'den göz yaşları içinde izlenir. Halk daha fazla bekleyemez, işe el kor.. Yardımlar çığ gibi yağmaya başlar.. Bundan da rahatsız olanlar vardır! Konaktan kovulanlar, yardımda ortaya çıkar.. Okumuşlar ise ikiye ayrılır: Deprem doğa olayı mıdır, yoksa Tanrı işi mi?.. Konuşmayan kalmaz.. Tartışmaya Allah karıştırılmadan devam edilir..

Ecevit konakta yalnız değildir. Alt kat ikiye bölünmüştür.. Aşağıdaki gürültü yukarıya yansır, uykusuz geceler birbirini kovalar.. Alt katta huzursuzluk giderek artar.. Kentlilerle Bahçeliler anlaşamazlar. Çünkü şımarık çocuk, Bahçelilere nasıl davranacağını bilemez; o kentlidir. Ne komşu olabilirler, ne de ortak.. Bahçeliler gelmiş, kentlileri kovmuş değildir. Sadece konakta kendilerine bir yer aramaktadır.. Gösterilen yer ise bahçedir.. Oysa mukavelede yazılan yer, konağın içindedir. Konakta gürültü eksik olmaz. Pişerken yanan mevzuların kokusu mahalleye sis gibi çöker.. Dedikodu ayyuka çıkar.. Halk iyiden iyiye “Konakta neler oluyor” a kilitlenir.. Huzur evinde, huzurun olmadığı bellidir..

Bu arada güzel şeylerde olur.. Atatürk barış ödülü dağıtılır. Atatürkçü düşünceye hizmet edenler plaketlerini bir bir alırlar.. Ama derin Atatürkçüler unutulur. Her savaşın gizli kahramanları gibi son dönemin kahramanları da aynı akibete uğrar. Unutulurlar.. Ödül bekleyenlerden biri de mezarıcıdır. Fakat alamaz. O da buna çok içerler.. Elden bir şey gelmez. Üzülür.. Çok üzülür, içine atar, kimseye de açılmaz. Üzüntüsü büyür, hastalanır, Hz İsa olur. Oysa doktorların teşhisi mehdi olduğu yönündedir.. O ise İsa olduğunda ısrar eder... Heyet raporu son noktayı koyar: Tıbbi destek aldığı yerde yanlış tedavi görmüştür.. Konu kapanır.

Yumurtaya can veren Allah, Sabetaycılara hiç ummadıkları bir iktidar verir. Tam bir mirasyedi edayla günler gün edilir.. Bu Türkiye'nin zaman zaman yaşadığı ama hep fırtına öncesi yaşadığı bir iyimserlik ve vurdum duymazlık halidir.. Çünkü Türkiye eski Türkiye değildir.. Sessiz çoğunluk, gerçekten çoğalmıştır.. Fakat umut ve sabır kaynatanlar ise daha çoktur..

Siyasetteki başarısını ABD Musevi Lobisi desteğine borçlu olan Demirel, son fırtınada, o da dolmuşa binmiş, tam gaz yokuş aşağı Sabetay durağında inmiştir. Çok geçmez yanlış durağa geldiğini farkeder.. Dalgınlık mıdır, yoksa yaşlık mı? Dolmuş ve istikametinden çok, sesin geldiği yönde hareket etmiştir.. Geri dönmek ister, fakat olmaz. Kahretsin! Gerçekten neye bindiğinin farkında değildir.. Dostlarını arar, dört çarpı dört ister.. "Olmaz!", derler.. Ama "beş artı beş, belki".. Elden gelen yapılır, o da olmaz.. İndiği durakta kala kalır..

Demirel, görmüş geçirmiştir.. Altı kez gitmiş, yedi kez de gelmiştir. Fakat bu defa göstergeler yolun sonunu göstermiştir.. Her yolu dener, olmaz, Hoca bile kurtaramaz!

5 şehirde depremin yıkıntıları henüz yerdedir.. Bu ülkede yıkıntı bitecek gibi değildir.. Bu kez ülke bankalardan sallanmaya başlar.. İlk sarsıntı Kasım'da olur. Sistem çatırda.. Bilenlere danışılır.. Çatlak temeldendir, tahliyesi ise kaçınılmaz.. Sorun konağa taşınır; fakat kulak veren olmaz. Çünkü üst kattaki hastadır, alt kattakiler ise kavgalı. Yaramaz çocuk hiç değişmemiştir, bildik işlerle ilgilidir. Diğeri ise ikametgahı konak olsa da hala Bahçededir. Soruna kulak kabartır, ama "ka"yı "ke" okuyunca gülüşmeler olur. O ekonomiyi ciddiye alsa da onu ciddiye alan olmaz.. Sorun ortada kalır..

Her şey çok nettir: "Sabit kur, hedef 12" olmuştur, atıp da vurmayan kalmaz.. Bu durum yeni değildir.. Vatandaş "atış serbest" sanmış, o da atmıştır.. Elde kâğıt kalem, üç kuruş beş kuruş, kıyıda köşede, emekli ikramiyesi vesaire denmemiş, 12'ye atılmış.. Atan çok olmuş, fakat okun gittiği hedefe bakan olmamış. Çünkü reponun boşu yokmuş. "Ya nasip!" diye uyananlar TVlerin ekonomi haberleri ile akşam etmiş.

Heyecan doruktadır.. Dünyada yeni bir yüzyıla girilmek üzeredir, belki de girilmiştir... Fakat bize özgü gelişmelerin ardı arkası kesilecek gibi değildir.. Olanlara akıl erdirmek akıl kârı olmaktan çıkmış, herşey yalan ve bu yazıda olduğu gibi sembolik olmuştur.. Anayasa, hukuk, siyaset bilimi, sosyoloji, psikoloji, felsefe, efendi hazretleri... iflas etmiştir..

Büyük, küçük bir çok olay olur.. Herkes olayın bir parçası ile ilgilenir.. Kimi mutlu, kimi tedirgin, kimi de üzgündür. Ama birileri ise hep tetiktedir. Bir yandan gelişmeler hormonlanır, diğer yandan da düğmeye basılacak an kolların.

Bu arada Refah kapatılmış, Fazilet kurulmuştur. 77'nin rövanşı alınacak gibidir. Hoca Sabetaycılara içerlemiştir; yapılanları unutmaz. Hatta kızar, Musevi Lobisine açık çek yazar.

Vatandaş işsizdir ama mutlu.. UEFA, Süperkupa derken, yer gök sarı kırmızı.. Cumhuriyet Fenerbahçelidir ama şampiyon Galatasaray.. Bunlar hoş şeyler değildir..

Çünkü Ali Şen başkan, Fenerbahçe şampiyon değildir.. Bir şeyler değişmektedir, fakat kaybeden bu kez sadece halk da değildir.. İşsizliğin olduğu doğrudur; durumdan iş çıkaranlar ise çoğunlukla siyah elbiselidir..

20 Şubat 2001. Ortalık toz duman, günlerden anababa.. Konaktaki çılgınlık ayyuka çıkar.. Mahalleli telaşlanır, çünkü konakta bir şeyler olmaktadır. "Konakta neler oluyor"a kilitlenen mahalleli, olayı büyütür, dedikodu kente, oradan da ülkeye yayılır. Nihayet bir açıklama gelir: Kedi, sahibinin üstünden geçmiş, nankörlük yapmıştır. Hay aksi! Bir bu eksikti..

Herkesin inancı kendine; iktisat, hele maliye ayrı bir din. Fetvalar yorumları, onlar da tevilleri kovalar.. Homo sapiens sapiensin son evrimi, homo economius, gün boyu TV yayınlarında; fakat dinleyen kim! Konu kedi olunca, akli eren ermeyen, kavlen ve fiilen herkes mevzuya müdahil olmuştur.

Çok geçmez mevzu anlaşılır: Türkün dolarla imtihanı devam etmektedir.. Gonk çalmış, düğmeye basılmış, kriz olmuş, ne olmuşsa ondan sonra olmuş.. Türkiye yatak değiştirmiş.. Olanlar bunlarla da sınırlı kalmamış.. Bankalara, medyaya, bürokrasiye, siyasete... el konmuş, ne kadar Sabetaycı ve devşirme varsa hepsi kala kalmış.. Taşın altı ve ağaçların arkası en güvenilir yer olmuş..

Kötü haber erken yayılır.. Yolundaymış gibi giden işlerin hiçte öyle olmadığı; aksine, düzeltilemeyecek kadar berbat olduğu gün gibi açıktır.. Olaylara en uzak vatandaş bile % 50 zarardadır. Ekonomi yönetilemez hale gelir.. Bir sahip aranır.. Çok geçmez, sahibinin sesi Atlantis'in ötesinden duyulur.. ABD Musevi Lobisi devrededir; Sabetaycılar ise ters köşe!